

Велимир Петров

Залезът на боговете

Къщичките – пъстри и оперени, опираха гръб в една канара – висока към двадесет метра, че и отгоре. А отгоре и – още къщички, пъстри и оперени. Тая – досами ръба, беше най-малка и за компенсация – с голям зид и още по-голяма видимост. Видимост да ти види окоето! Гребци с пълни шепи видимост и черпи информация!

Всякаква! Целият каньон, застроен отдолу и отгоре, преливаше от информация. Особено за залезите...

– Особено за залезите! – си мърмореше Лецо К. Лецов, докато се наместваше върху зида. Провесил крака над бездната, за миг и за кой ли път си представи, че ако не дай си Боже, се замае и рече да падне, траекторията му ще го отнесе точно до комина на Гицка Кръчмарката. Колко му е: няколко крехки керемиди, къортан и ще кацне точно върху миндерчето до печката, при Гицка. Гицкин Стани отпраши с колата за провизии; кой знае къде, кой знае при коя, кой знае до кога.

Професионално обремененото му въображение го люшна по хлъзгавите форми на Гицка, задържа за малко на третото копченце от пазвата, прещафъкна се о възелчето на служебната престилчица и... насмалко траекторията да се реализира.

Все пак – двадесет метра, че и отгоре.

Лецо КЛЕЦОВ – както беше черно на бяло написано на времето си в афиша, от местен печатарски гений и зевзек, игра в читалищното театро ролята на Първи Любовник. Направи тази роля сравнително сносно, нещо повече – толкова сносно, че сам си повярва, а успя да убеди и другите. Оттогава – колко години вече – още го подозират, че заема нещата бройка на Първи Любовник в района.

Лецо К. Лецов имаше златни ръце и тази му придобивка отваряше и най-негостоприемните врати, че и прозорци. Нямаше нещо, което да не можеше да оправи, по което и време на денонощието да го повикат. От телевизор – до миксер; от кола с пет екстри – до майонеза или чорапена или оризова плетка. Това още повече разпалваше въображението на подозиращите го люде.

Като външност Лецо К. Лецов беше дълбоко законспириран: и най-буйното въображение не можеше да сбере в едно представата за Първи Любовник и това което ни предлагаше Природата: Клецо (наричан галено) беше същински клечо; на височина – иди-дойди; на ширина – половин порция, отхапана оттук-оттам; лице – незапомнящо се, смачкано като крачол на инкасатор, дъвкан от махленските кучета. И все недоял, недоспал, синините му – все неотзвучали. Изражението му беше като на бит редовно, но без злоба. Просто така – про-форма, за протокола, да се

отчете, че са реагирали на съмненията за съпругеска невярност, която в повечето случаи би била взаимна и незаслужена. Лецо К. Лецов нямаше причини да се оплаква. Отнасяше всичко по сметката на рисковете на професията. Дори и Клецовица не се оплакваше, беше и омръзнало, години наред, с това пусто съмнение, все не намираше правни доводи за опити да го строява в семейно отношение. Тъкмо му свикна да я държи под вечно напрежение и взе да долавя симптоми, че май съвсем скоро нейният си Първи Любовник ще оваканти нещатната бройка... Личеше си по погледа му – един такъв поглед, като на фалирал мартенски котарак, свил се до комина на чужда чантия. Като го подгониш, не бяга, а се свива и поема безропотно пердаха... Заслужен или не... Стана един тих и съзерцателен, като особено тясно се профилира по залезите: можеше да ги гледа, по-точно – съзерцава ненаситно и на големи глътки. Целият ставаше на залез, жаравата разпалваше в очите му страсти, правеше ги да изглеждат, че гледат на кръв и стръвно, а те изобщо не бяха... По-скоро сърцето му кървеше без видима причина.

– На Малкия принц, на Егзюперито, му е било лесно! – фиксира поглед в настъпващия залез Лецо К. Лецов. – Мръдне му залеза: тътруз, тътруз със столчето, пак му мръдне залеза – пак: тътруз, тътруз... А аз?! Трябва да се тътрузуля по дуварите, със завишена рискованост...

– Така е, колега, така е! – го стресна един котак с отхапано ухо и протегна проскубан врат. – Голямо нещо са залезите! Като застана в контражур и понтирам розово фламинго! Не намираш ли...

– Ти пък какво разбираш от залези! – миролюбиво се заяде Лецо К. Лецов, знаейки, че котките, съответно котарациите са далтонисти.

– Не профанирай, колега, не профанирай! Все нещо поназнайваме. Толкова години в това училище. И ако трябва да сме точни – конкретният залез е само една рефракция, ако ме разбираш какво искам да кажа... уж е тук, а всъщност – адиос мучачос!

Лецо К. Лецов се взря кокошничаво в контражурестото фламинго и разпозна досадния котак на Даскалицата, когото неведнъж бе сритвал при... извънкласните си посещения.

– Физическите явления не ме касаят, драги. Поетичната страна на залеза, егзюперистото в контекста... и прочие. Съншайн, чарминг, о'кей!? Божественото като краен продукт...

– Залезът на боговете, сиреч! Аха, а-а! Сдаде ли патроните вече?! – Злорадо, хем измърмяука, хем изсъска Клецо. – Започнах вече и в диалози да си приказвам, значи – „добре“ съм! Само шизофренийка ни липсваше... или залезът така ми действа. Какъв разкош, какъв пърпъл,

пардон – пурпур! А бе, каквото и да си дрънкам, поетична душица съм си аз! Емоушън, Емоцията му е майката! Възпроизводството на вида е само проза!

Огненото ядро на залеза прибра слънчевата пътека от зиг-зага на протичащата по каньона река, фокусира я и простреля с нея предното стъкло на един ТИР, спрял пред портата на Фръци. Ще речеш, че сто електрожена едновременно правеха заварка.

– Фръци пак направи заварката! – отчете автоматично Лецо К. Лецов. – Интересно, тия тирове изглежда спазват някакво разписание, никога не се засичат в повече...

Навремето първият ТИР, спрял пред тази порта, доведе чехкинчето Фръцкова ли беше, Пръцкова ли, едно такова младинко, за млада булка. Никой не му запомни името, с много къси косица и поличка, само едни крака у него. Уж кльошави, пък събра очите на мераклиите, добре, че на бърза ръка снесе на тираджията две тираджийчета. Той пък от своя страна се запиля по Саудитска Арабия и само негови колеги идваха оттам с вести, че и се заседяваха. Чехкинчето остана в района под името Фръци, климата изглежда му се отрази добре, дори му попокараха гърдички и косата му попорастна.

Лецо К. Лецов повече по задължение, отколкото от любопитство още тогава опипа почвата, но отнесе само една камара непреводими чехизми, неприязънта на голяма част от тираджийското съсловие, както и навика, от висотата на положението, което заемаше – на зида – да отчита гъстотата на паркинговата заетост пред Фръцината порта.

– Хайде, де! Не сме чуждопоклонници! – отсече навремето Лецо К. Лецов, като наблегна на местните породи.

А такива не липсваха – местни и подобрени. Дори по едно време пуснаха една партида булки на ябанджии, прибраха и новия набор в казармата, особено тия, дето бяха прибързали да се оженят, както и няколко бройки моми – втора употреба. Лъскави, лъскави, че и начетени: по цял ден стояха в читалището по на един гол „Арлекин“. Просвещаваха се между две кафета, изпонаредиха де що пасианси знаеха и изпонарешиха всички кръстословици, най-вече тия от детските списания. Фръци им правеше кафето и маникюра. Просто съвпадение беше, че всичките бяха все „нощна смяна“.

Тия, дето все търсеха обяснения на природните явления, потъваха в догадки. Потъваха, докато съвсем потънаха – в неведение. Обясненията останаха висящи. Частично и Лецо К. Лецов беше останал висящ, колкото и да не си го признаваше. Наверно оттам и тръгна идеята му да

оваканти гореспоменатата бройка, най-вече в раздела за новите кадри и попълнения. И в най-смелите си прогнози не смееше да се освободи от абонаментната поддръжка на старите си и верни обекти, нямаше да бъде морално.

– Не е само това, Ваше Сияйно Височество! – обърна се към небесната Жарава Лецо К. Лецов: – Обиждат, обиждат, а това само по себе си е обидно! И „дядка“ ме нарекоха вече. И то – кой? Едно, дето го изгониха от санитарка, да не казвам за какво... „Мръдни – казва – дядка, че блъскаш на чесън!“ Няма и маниери, срита ме с маратонката. Кака и Сиса, навремето, щеше да каже, че долавя само една идея аромат на хамбургски салам, дискретно щеше да извади скилидка чесън, да го съдвече за адаптация и търпимост.

– Не преиначавай! – сопна се залезът и разпъди с гримаса от сияйния си лик двойка ранобудни прилепи, пикиращи между пещерите в каньона.

– Кажете му, Наше Високо Сиятелство, та нали Той нарочно се дрогира с чесън, да го оставели на мира мацките! – Вмъкна се в упрека котакът с розовофламингестия врат. – И тия мишки, макар и летящи, докога ще ни се пречат в общуването преди да сте се оттеглили в рефракционно отношение, ако ме разбирате какво искам да кажа...

– Знаем му кредото: „Яз чесън против Чума и Холера“, че коя Чума или Холера ще те целуне след чесън!

– Тази, която е съпричастна, с която сте се забъркали в един и същи таратор! Какво е таратор без чесън!

– Каквото е и таратор без грозданка! – се обади едно полупресъхнало блъбукащо гласче, някъде иззад слънчевото сплитане на Лецо К. Лецов. То отдавна търсеше сгода за изява: – Може и чесън, може и нечесън! – добави порочно, засрами се и за да го замаже, додаде: – Стига да има копър!

Залезът с умиление и благосклонност попи дребните житейски радости на Лецо К. Лецов, преработи ги нейде в могъщите си реактори и го възнагради с пълната си програма от светлинни ефекти, предвидени за тази географска ширина:

Небесната шир широко-панорамно се завихри отляво надясно, в началото с дребни, ситни розови до млечно-розови вълнички, като сахарски пясъци, премина на вълни от Пасифика, до два бала, разбърка всичко това в гигантския си миксер, като му прибави няколко капки лилаво, чашка карминови устни на мексиканка, цяла жарка пазва, ведно с хълбоците на таитянка въртяща хула-хоп, прекара всичко това да дефилира

из каньона насам-натам и обратно и да изригне като всички действащи вулкани едновременно.

Преди да притихне вулканичната дейност, едно огромно яйце отцеди прецизно жълтъка си, центрира го според посоките на света и като огромно око го вторачи в притихналия, очарован Лецо К. Лецов.

Сребърният зиг-заг на реката прие предизвикателството и потече златната вода. Прилепите включиха няколко ансамблови състава за синхронно летене. През всичкото това време скалите от каньона отзивчиво, като отлично настроен инструмент, реагираха на всяка багрова тръпка, пречупваха я в своята си чувствителност и без да се натрапват, бяха едновременно и участници и зрители...

Лецо К. Лецов бавно се опомни – някой настойчиво го дърпаше за крачола, огледа се полузаслепен от тлеещата жарава – беше чувството му за самосъхранение:

– Умната! Да не вика утре Гицка Кръчмарката някой да и оправя керемидите до комина...

– Кле-е-ецооо! Търсят те... – сякаш чула го, гласът на Клецовица примирително мутиреше:

– Гицка Кръчмарката те търсиии, че изгорелиии бушоните в кръчматааа, а Гицкин Стани го нямало да ги оправя. Иди оправиии булкатааа...

– Айдеее, пак на повикване! Пак по адреси!... То като му излезе име на човек, съдба! То пък едно име: Клецо! „Съдба на име Клецо!“

Залезът беше залязъл.

Оставаха Боговете.

Април 1996 г.

КРАЙ

© 1996 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11023>]